

■ Ἐπὶ τῇ Ἑορτῇ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ (14η Θ')

Ὁ Μακάριος Θεόδωρος ὁ διὰ Χριστὸν Σαλὸς ἀπὸ τὴν Γεωργία* Θαυμαστὴ Διήγησις

ΣΕ ΚΑΠΟΙΟ χωριὸ τῆς Ἰβηρίας/Γεωργίας ζοῦσε ἕνας ἀπλοϊκὸς ἄνθρωπος μὲ τὸ ὄνομα Θεόδωρος, τὸν ὁποῖον ὅλοι θεωροῦσαν ἀνόητο ἀκόμη καὶ τρελλό. Δὲν πήγαινε ποτὲ στὴν Ἐκκλησία, δὲν φαινόταν ὅμως νὰ ἔχη ἄλλα ἐλαττώματα.

Κάποτε, τὴν ἡμέρα τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, κατὰ τὴν ὁποία πλῆθος πιστῶν συναίγεται στοὺς Ναοὺς γιὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸ πάντιμο Ξύλο, σκέφθηκε ὁ Θεόδωρος: «Σήμερα θὰ πάω στὴν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ ἰδῶ τοῦλάχιστον μία φορὰ στὴν ζωὴ μου, τί κάνουν ἐκεῖ».

Ἔτσι καὶ ἔγινε: προσκύνησε μαζί μὲ τοὺς ἄλλους πιστοὺς, παρηκολούθησε τὴν Θεία Λειτουργία καὶ συγκινήθηκε ἰδιαίτερος ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου, «*ὁστίς θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι*».

Μετὰ τὴν ἀπόλυσι, ἐπισκέφθηκε κάποιον γνωστό του καὶ τὸν ἐρώτησε, τί ἄραγε ἐσήμαιναν τὰ λόγια αὐτά. Ἐκεῖνος ἀπάντησε, ἀστεειυόμενος: «Αὐτὸ σημαίνει, νὰ πᾶς σὲ ἕνα δάσος, νὰ κόψῃς ἕνα δένδρο, νὰ φτιάξῃς ἕναν σταυρό, νὰ τὸν βαστάξῃς (φέρῃς) καὶ νὰ βαδίξῃς πρὸς τὴν Βασιλεῖα τοῦ Θεοῦ».

«Αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐκόλο», ἀπάντησε ὁ Θεόδωρος, «καὶ θὰ τὸ κάνω ἀμέσως. Σὲ εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου, γιὰ τὴν καλὴ συμβουλή».

Πράγματι, πήγε στὸ δάσος καὶ ἔφτιαξε ἕναν μεγάλο σταυρό, τόσο βαρὺ, ὥστε τὸν ἔφερε μὲ πολὺ δυσκολία. Ἄρχισε ἔτσι νὰ βαδίξῃ,

ἐρωτώντας κάθε διαβάτη: «Αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος γιὰ τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ;».

Μία τέτοια ἐρώτησις ἔκανε τὸν καθ' ἓνα νὰ νομίζη, ὅτι πρόκειται περὶ τρελλοῦ, καὶ ἀπαντοῦσαν: «Βάδιζε γρήγορα!... Αὐτὸς ὁ δρόμος πάει κατ' εὐθείαν στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ...».

Ἔτσι, ὁ Θεόδωρος ἔσπευδε περισσότερο...

Περιπλανήθηκε πολλὰς ἡμέρας, ξεχνώντας νὰ φάη καὶ νὰ πιῇ. Τελικά, ἔφθασε στὰ σύνορα τῆς Ἰβηρίας καὶ Τουρκίας. Ἐκεῖ ἀντίκρουσε ἀπὸ μακρὰ ἓνα Μοναστήρι καὶ μονολόγησε γεμάτος χαρὰ: «Δόξα τῷ Θεῷ! Μᾶλλον αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ!»

Ὅταν ἔφθασε στὸ Μοναστήρι καὶ ἔκανε τὴν συνηθισμένη του ἐρώτησι, κατάλαβαν τὴν ἀπλότητά του καὶ τοῦ ἀπάντησαν: «Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ἀκόμη ἐδῶ, ἀλλὰ εἶναι κοντά, πάρα πολὺ κοντά. Ξεκουράσου λίγο καὶ ἴσως ἄλλοι ταξιδιώτες θὰ ἔλθουν γιὰ νὰ σὲ συνοδεύσουν, διότι τὸ τελευταῖο τμήμα τοῦ δρόμου ἕως τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο».

Ὁ ἀπλοϊκὸς Θεόδωρος συμφώνησε καὶ ἐγκαταστάθηκε στὸν νάρθηκα τοῦ Ναοῦ τῆς Μονῆς, ὅπου ἀπόθεσε καὶ τὸν σταυρὸ του, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀποχωρισθῇ ποτέ.

Ὁ Ἠγούμενος ποὺ εἶχε ἀντιληφθῆ τὴν ἀγάπη καὶ ἀπλότητά του, ἀνέθεσε εἰς αὐτὸν τὴν φροντίδα τοῦ κήπου. Ὁ Θεόδωρος ἐτελοῦσε μὲ μεγάλο ζῆλο καὶ εὐλάβεια τὴν διακονία του.

Μία ἡμέρα, κοίταξε τὸν ἐσταυρωμένο Κύριό μας καὶ ἐρώτησε μὲ μεγάλη συντριβὴ καρδιάς τὸν Ἠγούμενο: «Πάτερ, ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ βαστάζει σταυρὸ ὅπως καὶ ἐγώ; Γιὰ ποιὸ λόγῳ εἶναι καρφωμένος στὸν σταυρὸ του;».

Ὁ Ἠγούμενος ἀπάντησε: «Αὐτὸς εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός», καὶ ἐν συνεχείᾳ τοῦ διηγήθηκε τὴν ζωὴ τοῦ Κυρίου μας. Ἐκτοτε, ὁ Θεόδωρος αἰσθανόταν ἀδελφικὴ ἀγάπη γιὰ τὸν Χριστό μας, λόγῳ τῆς ὁμοιότητος τῆς ζωῆς του καὶ τοῦ ὠμιλοῦσε μὲ παρρησία.

Μία φορὰ ποὺ τοῦ ἔφεραν φαγητό, σκέφθηκε ὁ μακάριος: «Ὁ ἀδελφός μου Χριστὸς ἔτρωγε, ὅπως καὶ ἐγώ, ὅταν περιφερόταν στὴν γῆ; Θὰ τοῦ ζητήσω νὰ συμμετάσχη, ἂν θέλῃ, στὸ φτωχικό μου δείπνο».

Καθὼς σκεπτόταν ἔτσι, ξαφνικὰ ἀνοιξε ἡ θύρα τοῦ Ναοῦ καὶ ἓνα λαμπρὸ φῶς πλημμύρισε τὴν Ἐκκλησία. Ἡ εἰκόνα τοῦ Ἐσταυρωμένου ζωντάνεψε καὶ ἐμφανίσθηκε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς γεμάτος δόξα καὶ ὠραιότητα!

Ὁ Χριστὸς μας ἀπευθύνθηκε στὸν Θεόδωρο μὲ τὰ ἐξῆς λόγια: «Ἦπια καὶ ἔφαγα ὅταν ἤμουν στὴν γῆ καὶ τώρα ἡ τροφή δὲν μοῦ εἶναι ἀναγκαία.

Σύντομα τὸ ἴδιο θὰ συμβῆ καὶ μὲ σένα. Εἶμαι ὁ Υἱὸς ἐνὸς πλουσίου Πατέρα. Γρήγορα θὰ πάω εἰς Αὐτὸν καὶ θὰ σὲ πάρω μαζί μου καὶ θὰ σοῦ δείξω τὴν δόξα Του καὶ θὰ εἶσαι μαζί μου ἐκεῖ αἰωνίως!».

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Ἑγούμενος καὶ ἡ Ἀδελφότης, μὲ τὸν ξαφνικὸ φωτισμὸ τοῦ Ναοῦ, ἔτρεξαν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἐσκέφθησαν, ὅτι ὁ σαλὸς Θεόδωρος εἶχε βάλει φωτιά. Ὅταν ἔφθασαν στὴν Ἐκκλησία, εἶδαν τὸ θαυμαστὸ φῶς καὶ ἄκουσαν τὴν ἡσυχὴ καὶ γλυκεῖα συνομιλία μεταξὺ τοῦ ἀγνώστου ἀνθρώπου καὶ τοῦ Θεοδώρου. Στὶς ἐρωτήσεις τους, γιὰ τὸ τί συνέβη, ὁ μακάριος ἀπέφυγε νὰ ἀπαντήσῃ καὶ ἔκανε τὸν ἀνήξερο.

Τελικά, ὁ Θεόδωρος ἐφανέρωσε στὸν Ἑγούμενο τὴν ἀποκάλυψι. Ἐκεῖνος, γεμᾶτος ἐκπληξι, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ μακαρίου καὶ τὸν παρακαλοῦσε: «Ἀληθῶς, εἶσαι ἀδελφὸς τοῦ Χριστοῦ. ὦ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ! Μεσίτευσε γιὰ νὰ μὲ πάρῃ μαζί σου στὸν Οἶκο τοῦ Πατρὸς Του!»

Τὴν νύκτα, ὁ Θεόδωρος μὲ τὴν συνηθισμένη του ἀπλότητα καὶ παρρησία, προσευχήθηκε γιὰ τὸν Ἑγούμενο. Τότε, τοῦ ἐμφανίσθηκε πάλι ὁ Χριστὸς καὶ τοῦ εἶπε: «Πρέπει ὁ Ἑγούμενος νὰ ἐργασθῆ ἀκόμη ἐκεῖ».

Ὅταν ὁ Ἑγούμενος ἔμαθε, τί εἶπε ὁ Κύριός μας, παρεκάλεσε μὲ δάκρυα τὸν Θεόδωρο: «Προσευχῆσου στὸν Χριστό, ὁ Ὅποιος ἐσταυρώθη γιὰ μᾶς, ἂν καὶ εἶμαι ἀνάξιος τοῦ Οἴκου τοῦ Πατρὸς Του, νὰ μὲ ἐλεήσῃ χάριν τῆς Ὑπεραγίας Μητρὸς Του».

Ὁ μακάριος προσευχήθηκε πάλι στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ὁ Ὅποιος τοῦ ἀπάντησε: «Χάριν τῆς Μητρὸς μου, σὲ σαράντα ἡμέρες θὰ παραλάβω καὶ τὸν Ἑγούμενο μαζί σου στὸν Οἶκο τοῦ Πατρὸς μου».

Μετὰ ἀπὸ αὐτό, ὁ Ἑγούμενος καὶ ὁ Θεόδωρος πέρασαν τὶς ἡμέρες τους μὲ προσευχή· ὅταν συμπληρώθηκε ἡ τεσσαρακοστὴ ἡμέρα, ἐκοιμήθησαν καὶ οἱ δύο εἰρηνικά, ἐνῶ εὕρισκοντο σὲ στάσι προσευχῆς!

(*) Περίληψις σχετικῆς διηγήσεως ἀπὸ τὸ περιοδ. «**Nikodemos**», ἀριθ. 3/Μαῖος-Ἰούνιος 1976.